

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Evy Kyselé v právní věci žalobce: **N. M.**, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem, se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2004, č. j. 30 Az 158/2003 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví označeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2003, č. j. OAM-221/VL-19-K01-2003, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen zákon o azylu), neuděluje a na cizince se podle § 91 téhož zákona nevztahuje překážka vycestování. V odůvodnění rozsudku se ve vztahu k souzené věci uvádí, že po přezkoumání v rozsahu žalobních bodů nabyt krajský soud přesvědčení, že žalovaný správně žalobci neudělil azyl podle § 12 zákona o azylu, protože neuvedl v žádosti o azyl ani v pohovoru skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Dle názoru soudu zjistil žalovaný skutkový stav pro posouzení možnosti udělení azylu dostatečně a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem. Vady správního

řízení rovněž nebyly shledány. Žádost žalobce o udělení azylu posoudil jako účelovou, vzhledem k tomu, že pobýval v České republice delší dobu nelegálně, a to i po opakovaném udělení správního vyhoštění. Nelegální překročení česko-německých hranic rovněž svědčí o tom, že jeho žádost o azyl nebyla míněna vážně a upřímně, nakonec i on sám přiznal, že o azyl požádal kvůli legalizaci pobytu.

Včasnou kasační stížnosti žalobce (dále též jen „stěžovatel“) napadl tento rozsudek z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“).

Namítal, že rozhodnutí soudu je nezákonné, protože v předchozím řízení byla na podkladě zjištěných skutkových okolností soudem nesprávně posouzena právní otázka, zda stěžovateli svědčí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. V rámci pohovorů před správním orgánem odůvodnil žádost o azyl svou politickou angažovaností proti vládnoucí komunistické straně, tedy i proti prezidentu, který je komunistou. Pokud jde o skutková zjištění, odkázal na svá tvrzení v rámci správního řízení. Dle jeho mínění z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že byl v Moldavsku opakovaně zatčen pro účast na manifestacích namířených proti vládnoucí straně a prezidentovi, který je komunistou. Nemá tedy pouze odůvodněný strach z pronásledování, ale dokonce byl za svou činnost pronásledován. Na tom nemění nic ani okolnosti, za kterých na území ČR o azyl požádal a skutečnosti, které žádosti o azyl předcházely. Důvod pro udělení azylu by byl dle jeho názoru dán i za situace, kdy by se vůbec politicky neangažoval, avšak byl vládnoucí garniturou vnímán jako opoziční činník, byť jen omylem, a z tohoto důvodu by mu hrozilo pronásledování. Stěžovatel dále tvrdil, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť soud se při svém rozhodování nevypořádal se všemi žalobními body, které stěžovatel řádně a včas v žalobě uplatnil, konkrétně pak těmi, mířícími na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. K vytýkaným pochybením se nevyjádřil ani ve stručnosti a pouze konstatoval, že neshledal procesní pochybení na straně žalovaného. Podle mínění stěžovatele měl soud přezkoumat všechny vznesené námitky i v případě, že je považoval za obecné a nelze z nich zjistit, co je konkrétně namítáno a nejméně uvést, že je proto přezkoumat nelze. V takovém případě měl stěžovatele vyzvat k doplnění žaloby v přiměřené lhůtě. Z jednovětného konstatování soudu není stěžovateli jasné, jakými úvahami se soud řídil, pokud nabyt přesvědčení, že je rozhodnutí žalovaného v tomto směru bez vad. Třetím stížním bodem stěžovatel namítl, že rozhodnutí žalovaného není v souladu s § 47 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále též jen „správní řád“, „s. ř.“) podepsáno oprávněnou osobou, takže nemůže mít pro neúplnost účinky správního rozhodnutí. Má za to, že se žalovaný porušil zákona spočívajícího v nedoručení originálu rozhodnutí účastníkům řízení dopouští opakovaně. Stěžovatel je rovněž přesvědčen o tom, že rozhodnutí žalovaného nebylo vyhotoveno v Praze, jak je uvedeno v jeho záhlaví, ale v azylovém středisku, odkud bylo stěžovateli doručeno, aniž by je mezitím v Praze oprávněná osoba podepsala. Vůle správního orgánu proto nebyla projevena náležitým způsobem, proto rozhodnutí žalovaného správního orgánu trpí vadou, která mohla způsobit jeho nezákonnost, respektive je nicotné [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Stěžovatel požádal, aby soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Navrhl zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na důvodech svého rozhodnutí a návrh na přiznání odkladného účinku nepodpořil. Podle jeho názoru bylo v průběhu správního řízení prokázáno, že aktivity stěžovatele nemohou být považovány za zásadní uplatňování politických práv a svobod. Jeho činnost nebyla nijak intenzivní a nedosahovala

potřebného stupně opakovanosti. Obecný nesouhlas s politickým režimem nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu a pokud jde o namítanou absenci podpisu, poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že jeho úkolem v tomto řízení není znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, ale toliko přezkoumat, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. specifikované stěžovatelem.

Podle stěžovatele je napadené rozhodnutí soudu nezákonné proto, že soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku, zda jím uváděné skutečnosti odůvodňují udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že stěžovatel odešel ze své vlasti na sklonku roku 1999 proto, že tam již nechtěl žít. V České republice mu bylo několikrát uděleno správní vyhoštění a nezdařil se mu nelegální přechod do SRN. O azyl požádal pro nespokojenost s celkovou situací v Moldavsku (nemožnost podnikat, demokracie pouze formální, absence perspektivy), tamním politickým režimem, jelikož je odpůrcem komunismu a byl za to opakovaně zadržen a také fyzicky postižen. Chtěl odejít do Velké Británie, ale legálně to nebylo možné. V České republice pobýval nelegálně tři roky, dříve o azyl nepožádal, protože měl strach a učinil tak nakonec proto, aby svůj pobyt zde legalizoval. V případě návratu do vlasti se nejprve obával pronásledování státní mocí, ale později uvedl, že se ničeho nebojí, jen si neumí představit, že by se tam vrátil, Moldavsko považuje za cizí zemi. V pohovoru s pracovníkem žalovaného upřesnil, že se v první polovině 90. let účastnil nepovolených demonstrací, které měly různé důvody, dvakrát byl zadržen policií, poté následovaly drobné represe, chtěli ho připravit o byt, ale sám uvedl, že to nebylo nijak vážné. Po druhé demonstraci ho dle jeho slov „trochu potloukli“, také ho pravděpodobně policie telefonicky kontaktovala a i když si to už nepamatuje, zřejmě mu vyhrožovali za účast na demonstracích. Měl potíže s hledáním práce, dle jeho názoru proto, že neuměl moldavsky.

Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis (ustanovení), nebo je sice aplikován správný právní předpis, ale je nesprávně vyložen.

Dle § 12 zákona o azylu se cizinci azyl udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod [písm. a)], nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště [písm. b)]. Za pronásledování se pak ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 zákona o azylu (ve znění účinném v době vydání rozhodnutí žalovaného) považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním

občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Situace stěžovatele tak, jak ji sám správnímu orgánu rozhodujícímu o udělení azylu vyložil, neukazuje na odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů a tím méně, že by byl pro své politické přesvědčení skutečně pronásledován. Naplnění jiných důvodů uvedených ve výčtu ustanovení § 12 stěžovatel netvrdil. Z vyjádření stěžovatele v průběhu celého správního řízení je zřetelně patrná jeho dlouhodobá nespokojenost s poměry v zemi jeho státní příslušnosti. Týkala se jednak rozložení politických sil (vadilo mu, že se na výkonné moci podílejí komunisté) a jednak neutěšené hospodářské situace v zemi. Obojí v něm vyvolalo skeptický pohled na vlastní budoucnost a přivedlo ho po delší době od úvah k rozhodnutí ze země odejít a zkusit žít jinde, kde budou poměry demokratické a stabilizované. V první polovině devadesátých let se účastnil nepovolených demonstrací pořádaných z různých důvodů, které neosvětľil, a ani nijak blíže nerozvedl, jaké je jeho vlastní politické přesvědčení, pro které mu dle jeho názoru hrozí nebezpečí smrti či ztráty svobody. Byl sice v souvislosti s demonstracemi, které obecně bývají polem pro projevení nesouhlasu se stávajícím režimem, dvakrát zatčen, ale následky sám bagatelizoval, nepovažoval je za nijak závažné a ani netvrdil, že míra postihu ze strany státní moci byla důvodem pro odchod ze země a žádosti o přijetí pod ochranu jiného státu. V České republice se ocitl jen proto, že se mu nepodařilo legálně dostat do Velké Británie a pobýval zde po tři roky bez dokladů. Opakovaně ignoroval rozhodnutí českých státních orgánů o správním vyhoštění a setrval zde nelegálně i dál. Je zcela zřejmé, že ačkoli se opakovaně dostal do kontaktu s českými státními orgány vykonávajícími působnost v otázkách pobytu cizinců na území ČR (při zkoumání naplnění podmínek a poté udělení správního vyhoštění), o azyl nepožádal. Sám přiznal, že ho ke vstupu do azylového řízení přivedla snaha opatřit si nějaké doklady a legalizovat svůj pobyt zde. V tomto kontextu je zcela zřejmé, že podání žádosti o azyl je pragmatickým a účelovým řešením jeho aktuální situace. Není motivováno snahou vejít pod ochranu cizího státu pro vážné obavy o svůj život, zdraví či svobodu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že souhrn právě popsanych okolností není důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Jelikož stěžovatel nebyl ve své zemi pronásledován, ani neměl odůvodněný strach z pronásledování pro svoje politické přesvědčení, není třeba řešit otázku, zda by pro něho znamenalo nějaké nebezpečí, kdyby byl omylem považován za přívržence opozice.

Postoj stěžovatele lze charakterizovat jako nesouhlas či nespokojenost se situací v zemi jeho původu, nikoli však jako aktivní politický protest nesoucí s sebou riziko závažného postihu v podobě hrozby uvěznění či nebezpečí pro život či zdraví stěžovatele. V minulosti byla obdobná otázka soudu ve správním soudnictví řešena a např. Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 6 A 513/93 – 29 judikoval, že pouhá nespokojenost se společenským systémem, jeho ekonomickými, sociálními nebo politickými složkami, byť i vyjádřená účastí na masových demonstracích, může být sice důsledkem politického přesvědčení a jeho jevovou stránkou, sama však politické přesvědčení (ve smyslu zákona) netvoří.

Na tomto místě je třeba podotknout, že azyl je institutem zcela výjimečným, vycházejícím z mezinárodních závazků, umožňující osobám čelícím ve své vlasti vážnému ohrožení života, zdraví nebo svobody ze zákonem striktně vymezených důvodů, nalézt ochranu v jiné zemi. V žádném případě nelze tohoto specifického prostředku využít k legalizaci pobytu v zemi, kterou si žadatel o azyl vybral pro svůj další život. To platí

i tehdy, když pohnutky odchodu ze země původu jsou z lidského hlediska pochopitelné (ztížení podmínek pro podnikání, nesouhlas s rozložením politických sil v zemi, potíže s hledáním zaměstnání, absence perspektivy), avšak se zákonem o azylu vymezenými důvody se nekryjí.

Z toho, co bylo právě uvedeno, je zřejmé, že krajský soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí posuzoval v mezích uplatněných žalobních bodů jeho soulad s právními předpisy. Žalovaný správní orgán i krajský soud vyšly ze skutkového základu pocházejícího v rozhodující míře od samotného stěžovatele. Zprávy o situaci v Moldavsku byly užity pouze podpůrně a dá se říci, že je žalovaný konstatoval nad rámec rozhodovacích důvodů, které pramenily zejména z tvrzení samotného stěžovatele. Neuvedl-li skutečnosti o prožitém či hrozícím pronásledování z politických důvodů, event. odůvodněného strachu z něho, jako subjektivní stránky jeho žádosti o poskytnutí ochrany formou azylu, rozhodl žalovaný správní orgán správně o tom, že u něho nejsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Krajský soud tedy nepochybil, když se s takovým jeho závěrem ztotožnil a žalobní námitce v tomto směru nepřisvědčil.

Dalším důvodem kasační stížnosti stěžovatel tvrdil, že je rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], protože se soud v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně vypořádal s žalobními body mířícími na porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu. V žalobě stěžovatel namítal porušení § 3 odst. 3 a 4 a § 32 odst. 1 s. ř., když tvrdil, že se správní orgán jeho žádostí nezabýval zodpovědně a svědomitě, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nevedl azylové řízení tak, aby posílil jeho důvěru ve správnost jeho rozhodování a jeho rozhodnutí není přesvědčivé, a také že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto žalobní body jsou formulovány natolik obecně, že za situace, kdy by byly jedinými žalobními námitkami, a žaloba nebyla k výzvě předsedy senátu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. v tomto směru doplněna, muselo by být řízení o takovém podání odmítnuto. Takto formulované výtky, jež jsou v zásadě jen citacemi zákonných ustanovení bez vazby na konkrétní příběh žalobce, nejsou žalobními body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy body, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Jelikož žaloba obsahovala i žalobní body další, projednatelné, nebylo výzvy k odstranění vad zapotřebí. Žadatel o azyl v pozici žalobce dostatečně vymezil, na které otázky se má krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí žalovaného zaměřit především (ty zřejmě považoval za zásadní), takže nebyl důvod pochybovat o tom, v jaké míře či za jakého pohledu se má soud dle žaloby věcí zabývat. Dispoziční zásada ovládá řízení ve správním soudnictví i v tom směru, že obecným výtkám odpovídá opět přezkoumání toliko z obecného pohledu, jelikož není důvod domnívat se, že žalobce zamýšlel docílit něčeho jiného, než v žalobě sám vyjádřil. V daném případě šlo u vytýkaných procesních pochybení pouze o podpůrnou argumentaci a podle toho s ní bylo naloženo. Z rozsudku je patrné, že soud procesní postup žalovaného přezkoumal a v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil závěr, že žádná pochybení neshledal. Stěžovateli lze dát za pravdu v tom, že odůvodnění je v tomto směru velmi kusé a přesvědčivosti rozsudku by nepochybně prospělo podrobnější vyjádření. Rozhodně však – zejména pro to, jak vágně byly formulovány žalobní body (pouhé citace ustanovení správního řádu) – nemůže být v tomto spatřována nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu, pro niž celý rozsudek nemůže obstát a musí být z tohoto důvodu zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení a novému rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

Námítky stěžovatele mířící na porušení ustanovení správního řádu o náležitostech rozhodnutí správního orgánu, což mělo mít za následek, že rozhodnutí žalovaného bylo stíženo vadou, která mohla ovlivnit jeho zákonnost, je třeba odmítnout. V žalobě totiž stěžovatel uplatnil toliko námítky nesprávného právního posouzení, konkrétně šlo o zvážení naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a existence překážek vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Pokud jde o procesní pochybení žalovaného, namítal pouze porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1 správního řádu. Jestliže podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud přezkoumá napadené výroky v mezích žalobních bodů, pak neuplatnil-li stěžovatel v roli žalobce žalobní námitku absence náležitostí rozhodnutí žalovaného, nemůže účinně krajskému soudu vytýkat, že napadené rozhodnutí správního orgánu pro tyto vady nezrušil. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž výslovně nepřipouští takové důvody, které stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil, ač tak učinit mohl. Důvod kasační stížnosti uvedený pod písmenem b) ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. může tedy být naplněn pouze tehdy, byla-li vada správního řízení před soudem vytýkána, což se však v daném případě nestalo. Stěžovatel tvrdil, že vytýkané vady dokonce způsobují nicotnost rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Zda je rozhodnutí nulitní, nicotné, tj. trpí tak závažnými vadami, že v podstatě ani o rozhodnutí správního orgánu nejde, je soud povinen zkoumat z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud tak učinil a shledal, že ve správním spise předloženém žalovaným je založeno rozhodnutí vydané v jeho pravomoci, obsahující výrokovou část a odůvodnění, opatřené úředním razítkem a podpisem osoby pověřené zastupovat ředitele odboru azylové a migrační politiky, který je jinak osobou oprávněnou k podpisu rozhodnutí. Z tohoto vyhotovení, jakož i kopie rozhodnutí připojené žalobcem (stěžovatelem) k žalobě je zcela zřejmé, že se jedná o projev vůle správního orgánu, vyvolávající zamýšlené právní následky. Nejvyšší správní soud neměl (i se zřetelem k obsahu celého správního spisu) pochybnosti o tom, že toto rozhodnutí bylo skutečně žalovaným vydáno. Nicotné tedy není. K hodnocení, zda nesprávné uvedení místa vyhotovení či podpisu rozhodnutí nebo absence podpisu oprávněné osoby na konkrétním stejnopisu rozhodnutí doručeném stěžovateli, představují vady řízení a zda tyto vady mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, však může soud přistoupit, pouze je-li takový nedostatek žalobou vytýkán, což se v tomto případě nestalo. Jak bylo vysvětleno výše, nemůže Nejvyšší správní soud pro tuto překážku naplnění takových důvodů kasační stížnosti zkoumat.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud přezkoumal všechny výroky rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Jeho rozhodnutí spočívá na důvodech, které opodstatňují závěr o nedůvodnosti žaloby. Byla aplikována správná ustanovení zákona o azylu a byla i bezvadně vyložena. Jelikož žádná z výtek uplatněných v kasační stížnosti nebyla shledána důvodnou, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud rovněž vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde se o kasační stížnosti rozhoduje přednostně. Navíc je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost

uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu